

Phần 15

Chương 71

Tình Yêu Của Cha Ngốc

Vãn Hà sơn trang là giang hồ đệ nhất đại trang, trang chủ Lục Lăng cũng là một trong những ngôi sao sáng trong bầu trời võ thuật, nhưng sau đó ông lại cưới một phu nhân thư hương thế gia.

Lục Lăng yêu suốt một đời, cũng nhờ phu nhân của mình mới nảy ra nhã hứng văn chương.

Chỉ tiếc là thế tử mất sớm, nữ nhi lại giống hết tính tình của ông. Ba tuổi lên nhà trên, năm tuổi lật ngói, mười hai tuổi đã xách thanh đại đao Cửu Hoàn oai hùng uy vũ.

Lục Nhạn Hồi càng lớn càng xinh, mắt hạnh mày liễu, giữa hai lông mày lại ẩn hiện anh khí ngời ngời, dáng vẻ lưu manh như thể đã bẩm sinh.

Cứ nghĩ tới chuyện này, Lục Lăng lại thấy đau đầu kinh khủng, suốt ngày mặt ủ mày chau lo con mình sẽ không ai thêm lấy.

Nuôi đến năm mười bảy tuổi, ông bắt đắ dĩ xách mấy đồ đệ của mình lại đây, lệ rơi đầy mặt nói:

“Các con, ai có ý muốn cưới Nhạn Nhi về, tương lai ta sẽ truyền vị trí trang chủ lại cho người đó”.

Nào ngờ, những hiệp sĩ hăng hái thường ngày lại sợ hãi đến mức mặt trắng như tờ giấy.

“Sư phụ, nhân phẩm tướng mạo của tiểu sư muội đều là rồng phượng giữa loài người, đồ nhi chỉ sợ không xứng với nàng, sư phụ nên tìm người khác thôi.”

“Đúng đấy sư phụ, tiểu sư muội không sợ không gả, hay sư phụ hỏi thử ý của muội ấy xem sao”.

Từ xưa anh hùng phối mỹ nhân, nhưng mỹ nhân Lục Nhạn Hồi này chẳng khác nào vẫy còn mọc ngược. Còn nhớ ngày xưa, cũng từng có một số nam tử không sợ chết thỏ lộ với nàng, lời còn chưa nói hết, người đã bị treo trên cây suốt cả đêm dài.

Vãn Hà sơn trang nhiều chuyện bề bộn, Lục Lăng ít khi quản giáo, hơn nữa mẫu thân mất sớm, lớn lên giữa đám nam nhân khiến tính cách của Lục Nhạn Hồi có phần hơi quái lạ.

Lão trang chủ bị ép không cách nào khác, tự tay xách Lục Nhạn Hồi về phòng trách cứ.

“Giờ con đi xuống núi cho ta, tự tìm chồng cho mình đi, nếu trước năm mười tám tuổi vẫn chưa gả đi được thì không cần phải trở về đây nữa.”

Đáng thương cho Lục cô nương mờ mịt bị đuổi ra ngoài, trong bọc túi chỉ có mười lượng bạc.

Lục Nhạn Hồi vẫn luôn ngóng trông được vung kiếm vui vẻ lưu lạc giang hồ. Nhưng tiền mang theo ít quá, gặm rau ăn cỏ mãi cũng không thể nào nuốt trôi.

Chính vào lúc ấy, Thảm Quát phát phát chiếc quạt giấy Phiên Nhiên xuất hiện.

Cư Lục trang chủ sau này nhớ lại, khi đó dáng người ấy thật lồi lạc như tiên, tư thái nho nhã, hệt như có một vòng sáng lấp lánh bên ngoài.

Trong nhận thức của nàng, trên người người kia chắc chắn được khắc to ba chữ “Tài thần gia”.

“Này, tiểu thư sinh, cậu tới đây.”

Nàng gác chân lên ngâm lá cây, cười híp mắt vẫy tay gọi hắn.

Lúc đó Thảm Quát mới vừa đậu Tiên sĩ, xem như là áo gấm về nhà. Đi qua Văn Hà sơn trang, đột nhiên có một cô nương xinh đẹp vẫy tay với mình, hắn mờ mịt trong giây lát.

“Cô nương gọi ta có chuyện gì vậy?”

Hắn là người đọc sách, rất hiếm khi gặp cô nương ngoài đường. Đa phần toàn e thẹn ngượng ngùng, chứ công khai nghiêng người dựa vào tảng đá ở bên đường như vậy, gần như là chưa bao giờ nhìn thấy.

Lục Nhạn Hồi cười híp mắt đi tới trước vài bước.

“Người ta vẫn nói người đọc sách rất là thành thật, bây giờ ta đang rơi vào hoàn cảnh khó khăn, muốn nhờ công tử giúp đỡ một chút, công tử sẽ không từ chối chứ?”

Thảm Quát bị một đôi mắt xinh đẹp kia nhìn chăm chăm thì không dễ chịu chi, khuôn mặt dần hiện lên một vết đỏ ửng.

“Cô nương muốn tại hạ giúp đỡ thế nào.”

Nàng cười đưa tay ra.

“Mượn chút bạc thôi.”

Đó là lần đầu gặp gỡ giữa Thảm Quát và Lục Nhạn Hồi, lần đầu tiên vị thiếu niên người đứng đầu bảng vàng gặp phải một nữ tử lộ liễu như thế, chỉ một chút, nhưng đã khắc sâu vào lòng.

Đáng tiếc Lục tiểu thư lại chẳng có ấn tượng gì về Thảm Quát, nàng thấy tình cờ gặp được vị “Kim chủ” thành thật này, đến nói chuyện cũng không dám nhìn vào mắt người ta, như mấy cô nương ngoan ngoãn ấy.

Nếu chuyện xưa dừng lại ở đây, chỉ sợ sẽ không có Thảm đại tiểu thư sau này.

Sau mấy tháng, Thảm Quát phụng chiếu đi kinh thành nhậm chức, không ngờ lại gặp vị Lục tiểu thư xinh đẹp tựa phù dung lần nữa.

Lúc đó nàng đang loanh quanh trên đường lớn, tới tới lui lui đã mấy vòng.

Hắn chấp tay bước lên phía trước, cố gắng tỏ vẻ ung dung hỏi: “Lục cô nương đang tìm gì vậy?”

Trên thực tế, bàn tay dưới ống tay áo đã ướt đẫm vì lo lắng.

Lục Nhạn Hồi suy nghĩ một lúc mới nhớ ra người này, không đa nghi gì nữa, nàng vui vẻ khoác vai hắn.

“Thư sinh ngọc, đúng là huynh rồi, sao huynh lại ở đây.”

Hình như từ lần đầu Thảm Quát gặp Lục Nhạn Hồi, nét hồng trên mặt sẽ khó mà tiêu tan.

“Tiểu sinh đến kinh thành nhậm chức, mấy ngày trước mới đi tới nơi này, không ngờ sẽ gặp Lục tiểu thư.”

Lục Nhạn Hồi nhìn khuôn mặt đỏ bừng của hắn thì cười to, nàng kéo đầu hắn lại gần hơn.

“Vây phải chúc mừng rồi, ta đang lang bạt ở kinh thành, mà trong túi còn ít tiền quá, vì thế không thể trả bạc cho huynh được”.

Thảm Quát nghe xong thì liên tục xua tay.

“Không phải tiểu sinh đến đòi bạc Lục tiểu thư đâu.”

Kiểu lo lắng như thế lại khiến Lục Nhạn Hồi cười to lần nữa.

Mỗi lần gặp hắn, nàng đều rơi vào cảnh khốn cùng chán nản, lần này cũng không phải là ngoại lệ. Trong tay không còn bạc, gặm cái bánh màn thầu đã mấy ngày, ngay cả tên của khách điếm mình thuê cũng không sao nhớ nổi.

Lục Nhạn Hồi đoán chắc Thảm Quát sẽ biết, nhưng mình thì ù ù cạc cạc.

Nàng thoải mái nói với hắn: “Thôi không sao, ta không biết chữ, cho nên cũng không biết khách sạn đó tên là gì, đêm nay tới miếu đồ ngủ một đêm cũng được.”

Nhi nữ giang hồ không câu nệ tiểu tiết, có nơi để chắn gió che mưa là đủ.

Thảm Quát cúi đầu nhìn cây quạt trong tay, nhẹ nhàng hỏi.

“Lục tiểu thư định tìm ngôi miếu đồ nào?”

Ý trong lời là...

Ngay cả phương hướng nàng còn không phân biệt được mà.

Nàng ủ rũ xoay xoay tay, rồi nói:

“Thì, thì thấy chỗ nào không có người thì nghỉ tạm vậy thôi.”

Cái này mà cũng tạm được à?

Nhìn bóng lưng nàng đi xa, Thảm Quát chà xát lòng bàn tay.

“Nếu Lục tiểu thư không ngại, đến chỗ tiểu sinh ở có được không?”

Có trời mới biết thư sinh trung thực này đã phải dùng khí bao nhiêu mới nói ra được câu nói đó.

Hắn ngây ngốc đứng đờ tại chỗ, sau khi thấy cô nương kia nhún nhảy chạy về, nghiêng đầu cười nói:

“Vậy thì đa tạ huynh.”

Đúng là Lục Nhận Hồi không câu nệ tiểu tiết, nhưng không phải nam tử nào cũng có thể tiếp cận được nàng, không hiểu tại sao, nàng lại thấy thư sinh ngốc không tên này rất được.

Chỗ ở của hắn cũng không khá hơn ngôi miếu đồ bao nhiêu, căn nhà làm bằng gỗ, khi mở cửa còn phát ra tiếng kêu ken két.

Trên nóc nhà bếp được phủ đầy rơm rạ, bên thanh chặn ngang còn có mấy củ khoai lang.

Nàng nhảy lên mái hiên lấy ăn, làm Thảm Quát hốt hoảng gọi to, cô nương cẩn thận chút, thanh ngang không chắc, coi chừng té.

Nàng ngồi trên phòng nhìn hắn, đột nhiên lại thấy tên ngốc này cũng đáng yêu, còn tốt hơn những hiệp sĩ nàng từng gặp.

Lục Nhận Hồi rất mù đường, đã từng ở đâu, đi qua những nơi nào, xưa nay nàng chưa từng nhớ rõ.

Thế nhưng hiện tại nàng có thể tìm ra chỗ của Thảm Quát, bởi vì trên nóc nhà hắn có treo nhiều khoai lang, chỉ cần khi mệt, tung người nhảy một cái là có thể tìm được nơi che nắng che mưa.

Cốc chủ Ngọc Hà cốc Ngọc Hành cầu hôn Văn Hà sơn trang, cha nàng rất vui, cho bồ câu đưa tin gọi nàng về trang.

Hôm nàng gặp vị Ngọc cốc chủ kia, một bộ trường y màu xanh trúc, tuấn tú phong trần. Hai người từng có duyên gặp mặt ở đại hội võ lâm mấy lần. Cảm giác của Lục Nhận Hồi về hắn cũng không tính là ghét, hai người cũng từng nâng cốc thảo luận về võ học rồi chuyện trò vui vẻ. Nếu đó là vị hôn phu của mình, có lẽ cũng là ứng cử viên phù hợp nhất.

Lập gia đình ấy mà, tốt nhất vẫn nên tìm một người cùng chung chí hướng, an an ổn ổn sống hết đời.

Thế nhưng nàng cũng không biết làm sao, cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Nàng nói với Thẩm Quát, nàng phải đi rồi, về nhà lập gia đình, chờ hết bận sẽ quay lại gặp hắn.

Khi ấy hắn đang quay lưng chuẩn bị cơm tối, nghe nói như vậy thì sững sờ hồi lâu.

“Đi ngay sao?”

Hắn hỏi lại, giọng nói khàn khàn không giống như ngày thường.

Lục Nhạn Hồi cũng không biết tại sao, lòng càng ngày càng hoảng, nàng buồn bực hất hất hai thanh củi.

“Giờ đi luôn.”

Bầu không khí dần đông cứng, cả gian nhà đều lặng lẽ không có chút hơi người.

Nàng không chịu được nữa, cũng mặc kệ hắn có nhìn hay không, vẫy nhẹ bàn tay dưới ống tay áo.

“Ta đi trước, huynh cũng ăn cơm sớm đi, có thời gian ta sẽ trở lại thăm huynh.”

Nàng hoảng loạn tông cửa xông ra, ngay cả chính nàng cũng không biết mình hoảng loạn cái gì.

Hay là trong tiềm thức, nàng hi vọng hắn sẽ lên tiếng gọi mình?

“Nhạn Hồi.”

Còn chưa đi ra sân, nàng đã nghe tiếng người kia hô hoán.

Chạng vạng, ánh tà dương ửng hồng khắp chốn, môn trón trên khuôn mặt hai người.

Hắn nói: “Nàng đừng gả được không?”

Nàng không quay đầu lại, đưa mắt nhìn chân trời xa xa.

“Ta đã hai mươi rồi, không gả đi thì sao làm người được.”

Phía sau không ai lên tiếng, nàng nghĩ hắn đã về, đang muốn cất bước rời đi thì nghe được lời hắn nói:

“Nếu nàng đồng ý, ta cưới nàng được không?”

Nàng kinh ngạc quay đầu lại, muốn nhìn xem thư sinh ngày thường giờ có biểu hiện ra sao.

Rồi bật cười khi nhìn thấy nam tử đó đang trốn trong góc phòng lén lút lau nước mắt, quay mặt nhìn tường rồi tự mình tự nói.

“Ta thích nàng, ta cũng biết ta không xứng với nàng, nhưng ta thật lòng lắm, thật như vàng vậy. Ta không giỏi nói chuyện, ngoài cả bụng thi thư ra thì chẳng biết cái gì. Nhưng mà ta sẽ chăm sóc nàng thật tốt, tốt như nương ta vậy.”

Nhìn hấn lúng túng như thế, Lục Nhận Hồi muốn cười, nhưng chẳng biết vì sao, viền mắt lại dần ướt đầm.

Nàng nói: “Ta không muốn gả cho quan lại, cha ta nói người như thế tương lai sẽ tam thê tứ thiếp, ta chỉ gả cho người cả đời chỉ cưới mình ta thôi”.

Hấn cuống quít xoay người, hoảng hốt không biết phải làm sao, giờ ba ngón tay lên trời thề thốt.

“Nếu Thảm Quát có thể lấy Lục tiểu thư làm vợ, đời này kiếp này tuyệt không cưới nữa, nếu vi phạm lời thề này, ta tình nguyện bị thiên lôi đánh.”

Đây không phải lời tâm tình hay ho nhất mà nàng từng nghe, cũng không phải lời thề độc nhất mà nàng từng thấy, thế nhưng nàng lại tin, những gì hấn nói đều là thật.

Góc quần quét thành một đường cong trên mặt đất, nàng chậm rãi xoay người, bước về phía trước.

Thảm Quát thẫn thờ nhìn bóng lưng của nàng, mặt mày trắng bệch.

“Còn không lên à?”

Sau vài bước, nàng bõn cọt quay đầu nhìn hấn mỉm cười.

“Tên ngốc nhà chàng. Muốn kết hôn với ta, thì cũng nên đi báo kiến cha ta chứ”.

Cả đời Thảm Quát sẽ không quên giờ khắc đó, nữ tử mặc hồng trang cười tươi tắn như hoa.

Hấn gật đầu như giã tỏi, đưa tay áo lên che mắt, khóc như đứa bé.

Cảnh tượng hôm đó rất đẹp.

Một tên thư sinh ngốc yếu đuối, một hiệp nữ giang hồ lỗ mãng.

Tình yêu của họ không xoay quanh nhân thế, chỉ đơn thuần và chân thành vậy thôi.

Chương 72

Đại Lý Tự Mở Phiên Phúc Thảm

Trương Văn Quân không hề đi Thảm phủ, bởi vì nàng biết, cho dù nàng có tới cũng chẳng thu hoạch được gì.

Nếu như đụng phải một nô tài không mắt, ví dụ như Đạo Đạo chẳng hạn, không bị hắt nước vào mặt thì cũng bị chặn ngoài cửa rồi nghe chửi rửa một hồi. Nàng cũng không có hứng thú nghe những lời như vậy, chỉ là Lâm Phương Tri đã dặn dò nên không thể không đi ra ngoài mà thôi.

Tờ giấy là do nàng viết, hơn bất kỳ ai khác, nàng hiểu rõ, một khi Lâm gia sụp đổ, kết cục của nàng sẽ bi thảm cỡ nào. Chẳng qua, nàng cũng là một người có tầm nhìn xa trông rộng, không đi đến Thảm phủ mà dự định về Trương phủ một chuyến.

Bây giờ cha nàng đã làm quan tam phẩm, tất nhiên là không thiếu sự diu dắt của Lâm gia, những năm qua, tất cả sổ sách bao gồm của cả ngân hàng tư nhân Bảo Thông đều từng qua tay ông. Chuyến đi này của nàng, một là để cho ông chuẩn bị trước, hai là giữ lại một đường lui cho chính bản thân mình. Nếu Lâm gia sụp thật, nàng vẫn còn một đường có thể thoát thân.

Luật lệ của triều đại Khánh Nguyên, phụ nữ có thai và trẻ em đều có thể miễn tội chết, vì vậy nàng muốn thu xếp chuyện này thật tốt. Nàng cố ý không mang theo nha hoàn, từ khi con tiện nhân họ Lâm kia biến mất, tuy ngoài mặt thì sẽ chẳng còn cái gai nào trong mắt nữa, nhưng rốt cuộc vẫn không thể tin tưởng được ai.

Nàng là người tàn nhẫn, từ trước đến giờ chưa từng tin tưởng một ai. Nhưng bên cạnh không có người hầu hạ thì vẫn thấy bất tiện, vừa mới từ đầu hẻm đi ra đã đụng phải một người. Nàng bất giác lùi về sau vài bước, ôm lấy bụng rồi lớn tiếng mắng: “Đồ khốn, ngươi không có mắt hay sao, đi đường mà không mở mắt ra nhìn à? Ngươi có biết ta là...”

Câu kể tiếp chưa kịp nói hết đã phải cố gắng nuốt xuống, nàng nhìn thấy người đang mặc chiếc váy màu hồng kia. Lục Nhạn Hồi cầm đầu thuốc, liếc mắt nhìn nàng.

“Không biết cô là gì?”

Trương Văn Quân và Thâm Hành kết bạn mấy năm, tuy trước đây hiếm khi thấy Thâm phu nhân hồi phủ, nhưng người phụ nữ như vậy, chỉ cần gặp một lần sẽ khó mà quên được.

Nàng ngượng ngùng cúi đầu, khi ngẩng mặt lên đã quay về vẻ mặt dịu ngoan. “Thì ra là Thâm phu nhân à, vừa nãy tiểu nữ vội quá, thật thất lễ.”

Lục Nhạn Hồi nhìn nàng từ trên xuống dưới. “Trương Văn Quân? Mấy năm không gặp, càng ngày cô càng có tiền đồ đấy nhỉ, vàng bạc đeo đầy người, khó trách ta không nhận ra. Sao lại vội vàng thế vậy, vội chạy đi đâu thai à?”

Người chết mới chạy đi đâu thai đấy!!! Mặt mày thì đẹp mà nói chuyện thì vô duyên. Trong lòng Trương Văn Quân bất mãn với lời nói của bà, nhưng trên mặt vẫn phải gượng cười mà đáp: “Hẻm nhỏ chật hẹp, thường ngày ít người qua lại, cho dù có đi qua cũng có tiếng bước chân. Công phu của phu nhân tốt quá nên bước đi không phát ra tiếng động, khiến cho tiểu nữ mới đụng phải phu nhân.”

Lời nói có ẩn ý, bà cứ yên lặng thỉnh thoảng xuất hiện như thế, không đụng phải mới là lạ đấy. Không có nhiều người biết được thân phận thực sự của Lục

Nhận Hồi, Thảm Quát cũng chỉ nói với người ngoài phu nhân này là con gái của giáo đầu ở võ quán.

Từ xưa đến nay, Trương Văn Quân vẫn luôn xem thường những “mãng phu” như vậy, nên lời nói khiêm tốn chẳng qua cũng chỉ là giả bộ chút thôi.

Người có học đều thích nghiên ngẫm từng từ từng chữ một, nhưng bản thân Lục trang chủ lại chẳng có học thức gì, khoe miệng nhếch lên, cà chớn nói: “Cô cũng không cần khen tặng ta, lần sau đi lại thì chú ý một chút là được. Phải rồi, cô mang thai mà còn đi dạo một mình, chồng cô không thích cô hả? Hay Lâm phủ đã suy tàn đến mức không có nổi một nha hoàn? Tôi tớ nhà ta cũng nhiều, nếu cô muốn mượn vài người thì ta cũng không keo kiệt làm gì.”

Trương Văn Quân nhìn vẻ mặt như bó thí kia thì tý nữa tức chết, hít sâu một hơi, nàng từ tốn nói: “Tiểu nữ vội ra ngoài, cho nên mới không dẫn nha hoàn theo. Nếu phu nhân không có chuyện gì thì tiểu nữ xin phép đi trước một bước.” Nói như vậy nhưng chân nàng đã cất bước định đi. Lục Nhận Hồi lại đưa tẩu thuốc ra cản lại.

“Ta có nói để cho cô đi sao?”

Trương Văn Quân không biết Thảm Hành đã nói gì với bà, hơn nữa, giờ là ban ngày ban mặt, nàng cũng chẳng sợ bà ta sẽ ra tay hại người.

Nàng khẽ mỉm cười, định nói, “Thảm phu nhân có gì dạy bảo?” Nhưng chưa gì đã thấy một nắm đấm nhắm thẳng đến mặt mình. Bà ta dám đánh người thật à! Đây là ý thức duy nhất trước khi nàng ngất xỉu.

Thảm Hành chậm rãi nhảy từ trên mái hiên xuống, bắt đắc dĩ nhìn mẹ mình chụp cái bao màu xanh lên trên đầu Trương Văn Quân: “Con chỉ nhờ mẹ đánh ngất nàng ta thôi mà, ra tay như vậy cũng nặng quá rồi.”

Hai tay bà ôm ngực, vô tội đáp: “Chỉ hôn mê thôi mà?” Là hôn mê, nhưng ước chừng trong vòng ba ngày cũng không sao tỉnh được. Lục Nhận Hồi thờ ơ nhìn Trương Văn Quân, đi về trước hai bước.

“Mẹ muốn làm gì?” Thảm Hành kéo tay bà.

“Đánh nàng ta.” Bà thản nhiên trả lời.

Làm hại con gái bà bị mang tiếng xấu nhiều năm như thế, lại khiến cho Thảm phủ không được bình yên, bà để yên cho nàng ta mà xứng với tính cách của Lục trang chủ chắc?

Thảm Hành lắc đầu, tỏ vẻ đồng tình. “Dù thế nào thì con cũng quen biết nàng ta đã nhiều năm như vậy. Dù muốn đánh cũng phải đợi nàng ta làm chứng. Cứ mang nàng ta về trước đã.”

Dứt lời, nàng kéo thẳng cánh tay nàng ta y như kéo một con chó chết vào gian nhà nhỏ trong ngõ hẻm, dọc đường đi có vô số đá vụn, “trong lúc vô tình”

lại có mấy viên lọt vào trong bao màu xanh. Nói theo một cách nào đó, Thẩm đại tiểu thư cũng không phải là một người độ lượng.

Đại Lý tự mở phiên tòa phúc thẩm vào ba ngày sau đó. Ba quan phúc thẩm mặc triều phục đứng hầu ở bên, khom người cúi lạy Đao Vương đại nhân đang ngồi giữa công đường. Tô Nguyệt Cẩm mặc áo bào màu bạc, eo mang ngọc bội, trên tay áo thêu vân mây bằng chỉ vàng tinh tế, uy nghi hoàng thất. Khuôn mặt tuấn tú bất cứ lúc nào cũng tỏ ra lười biếng, nhưng giờ đã không còn vẻ nhàn tản trước đây, hấn gờ tay ra hiệu cho mọi người ngồi xuống.

Mười sáu tuổi hấn đã được phong vương, trong mắt nhiều người, có lẽ ở tuổi đó hấn vẫn còn quá trẻ, nhưng dáng vẻ ngay ngắn lạnh lùng và khả năng xử sự khéo léo lại khiến mọi người ai ai cũng phải khom người bái phục. Đao thân vương là người có quyền lớn nhất trong đám triều thần, trong lòng mọi người bất giác lại sinh ra sợ hãi.

Theo thường lệ, Thái úy Mục Diễm thuật lại vụ án một lần nữa, khi nhắc tới chuyện Thẩm Quát nhận hối lộ, ông kiến nghị trước tiên cứ cho gọi hai nhân chứng là Liễu Hồng Ngọc và La Quyên. Trong số ba thẩm phán, Mục Diễm tỏ thái độ trung lập, ông không giống Ngự sử Kiêu Nghiêm Lệnh có quan hệ gần gũi với Lâm Phương Tri, cũng không bị kéo vào một mối quan hệ lợi ích nào. Hai nhân chứng này do chính Thẩm Hành tự mình tìm tới, nhìn bên ngoài thì giống như hướng về Thẩm gia, nhưng trên thực tế là người của Lâm Phương Tri, trước tiên cứ cho gọi những người không quan trọng lên trước, tránh khuấy vũng nước đục.

Tô tiểu vương gia hiểu rõ, hấn gõ nhẹ vào bàn, đồng ý cho hai người phụ nữ kia đi vào. Lần thứ hai Liễu Hồng Ngọc và La Quyên đi vào Đại Lý tự, thực ra trong lòng họ rất sợ, sau khi cúi đầu quỳ xuống, họ thật thà kể lại những chuyện kia một lần nữa.

Kiêu Nghiêm Lệnh xin được thẩm vấn trước, trước tiên là đặt câu hỏi. “Phụ nhân dưới công đường nói sổ sách của Trâm Ngọc quán đã bị hỏa thiêu, vậy chuyện xảy ra khi nào, có ai nhìn thấy không, ai có thể đứng ra làm chứng?”

Liễu Hồng Ngọc đáp: “Sổ sách bị thiêu rụi là vào đêm trước khi thẩm án hai ngày, thời gian là vào khoảng giờ Tuất, nha hoàn hầu hạ bên cạnh có thể làm chứng.”

Kiêu Nghiêm Lệnh lại hỏi: “Sao sổ sách quan trọng như vậy mà lại bị rơi vào lửa?” Phụ nhân đáp: “Bởi vì bình thường dân phụ không thường xuyên có mặt ở quán, vì vậy mỗi ngày sẽ đối chiếu sổ sách để xem các khoản nợ. Hôm đó là ngày giá rét nên đốt than sưởi ấm. Đúng lúc có nha hoàn đi vào để thảo luận mẫu hoa văn mới với dân phụ, sổ sách lại đang đặt ở trên đui, khi dân phụ đứng lên, không cẩn thận khiến cho sổ sách rơi vào bên trong chậu than.”

“Thời tiết hanh khô, sổ sách lại bắt lửa, khi đưa tay ra cứu thì đã không kịp nữa rồi.”

Toàn bộ quá trình đều được kể hợp tình hợp lý, còn đưa ra dẫn chứng là quyền sở bị đốt còn lại chưa đến một phần ba. Hai tay Kiều Nghiêm Lệnh dâng quyền sở lên cho Tô Nguyệt Cẩm. “Không biết Vương gia có nghi vấn gì đối với chứng cứ của Liễu Hồng Ngọc hay không?”

Tô thiên tuế không nhìn quyền sở kia, một tay đỡ cằm, hứng thú hỏi một câu: “Nghe nói Trâm Ngọc quán rất nổi danh ở trên phố, tay nghề cũng tốt, chắc làm ăn cũng đắt đỏ lắm nhỉ?”

Chương 73

Đừng Có Chọc Chủ Thâm Đại Nhân

L Liễu Hồng Ngọc không ngờ Tô thiên tuế lại hỏi một câu như thế, bà ngo ngẩn một thoáng rồi trả lời: “Đúng là việc làm ăn của cửa hàng rất khả quan, phần nhiều dựa vào sự ưu ái của một số quan gia tiểu thư và thái thái, mặt hàng trâm cài ở quán cũng được tiêu thụ không tệ”.

“Hai ngày này thì sao?”

Liễu Hồng Ngọc không hiểu rõ chuyện gì, bà thành thật đáp.

“Hai ngày gần đây buôn bán cũng được lắm.”

Tô thiên tuế khẽ ừ một tiếng.

“Nếu thế bà làm giúp ta hai cây trâm đi.”

Trên công đường là ba vị Tam Thâm, dưới Minh Kính Cao Huyền⁽¹⁾, không thảo luận về vụ án mà lại bàn bạc chuyện làm trâm thế nào, chuyện này truyền ra ngoài sao có thể tránh được miệng lưỡi thế gian?

Nhưng mà người đầu tiên lại là Đoan Tiêu Vương Gia, người có thể làm gì hấn chứ? Từ đầu đến cuối, Lâm Phương Tri vẫn không hề hé răng, nghe thế cũng chỉ hơi nhú nhú mày, hai người còn lại thì chỉ mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, giả bộ câm điếc.

Quách tiên sinh cầm bút khẽ ho khan một tiếng: “Vương Gia, thẩm án quan trọng hơn.” Làm cây trâm gì gì đó, ít nhất cũng phải chờ đến lúc bãi đường rồi hãy nói. Tô Nguyệt Cẩm nghiêng đầu nhìn ông: “Bản quan vẫn đang thẩm án đây thôi.”

Lúc này còn đường hoàng ra dáng tự xưng là bản quan nữa đấy. Quách tiên sinh lắc đầu một cái, thôi đành tùy theo ý ngài ấy đi.

Liễu Hồng Ngọc biết chủ thâm là thiên tuế cao quý đương triều, cho dù có nghi ngờ gì cũng không dám hỏi thẳng, bởi vậy bà trình bày tiếp: “Không biết Vương Gia muốn làm kiểu dáng thế nào?”

“Một cái vòng tay bát bảo mạ vàng, trên có khắc hoa văn quyền ti vân, điểm thêm hai mươi bốn sợi kim tuyến, mỗi kim tuyến lại cuộn quanh ba mươi sáu sợi ngân tuyến, cuộn vòng lên phía trên. Một cây trâm hoa văn tử tổ thiên chi, đầu trâm ngậm đính tám phần mười hình quạt vàng, khắc hoa văn như ý, sau đó dùng phi thủy nhẹ làm tua, ngọc thạch chọn điền thanh ngọc trong suốt là được.”

Tô Nguyệt Cẩm nói mấy câu không nhanh không chậm. Hoa văn tuy rườm rà, nhưng chất liệu cũng không phải quá tinh xảo. Những mặt hàng có giá trị cao một chút, đa phần đều có sử dụng những kiểu hoa văn này.

Liễu Hồng Ngọc yên lặng gật đầu ghi nhớ, người kia còn nói thêm:

“Thường ngày ta ít khi để ý đến mấy chuyện nữ nhi gia, không biết các người có làm hộp đựng gấm không? Bình thường A Hành vẫn hay vớt đồ linh tinh, dặt một chút cho nàng ấy chịu khó giữ gìn.”

Từ làm trâm cài, đến tư tình nữ nhi, Tô Tiểu Thiên Tuế đang thể hiện phong cách nhàn tản đến cực điểm.

Dưới công đường vang lên tiếng khụ khụ không ngừng, nhưng hẳn cũng chẳng thềm mây may để ý.

Liễu Hồng Ngọc bị quay vòng đến mức không hiểu ra sao, chỉ đành theo bản năng đáp lại: “Bẩm Vương Gia, hộp đựng gấm cũng có, viền vàng gỗ đàn hương, hộp phức hương nô tài đều làm được.”

“Vậy thì làm cái trước đi. Hoa văn chọn kiểu dáng đẹp nhất, gỗ dùng đàn hương đỏ, mặt hộp ba tầng, đừng lớn quá, chỉ cần tinh xảo là được.”

Phụ nhân vội vã gật đầu đáp ứng. “Người bà lặp lại những điều ta vừa nói một lần xem nào, chút nữa đi lĩnh tiền đặt cọc.” Liễu Hồng Ngọc nghe vậy lại ngần ra.

Nếu không hỏi đến chuyện hộp đựng gấm, những kiểu hoa văn kia bà còn có thể nhớ kỹ được một chút, giờ lại chen vào như thế, sao còn có thể ghi nhớ rõ ràng, bà cẩn thận nói: “Kiểu dáng Vương Gia muốn hơi phức tạp, tiểu phụ nhân chưa kịp nhớ rõ, không biết Vương Gia có thể chấp thuận cho dân phụ ghi lại không ạ, nhớ sau này lại làm sai kiểu dáng.”

Tô Thiên Tuế chống một tay trước án.

“Trí nhớ của bà chủ Liễu tốt như vậy, còn cần dùng giấy bút nữa sao? Thế theo lời bà vừa mới nói, toàn bộ sổ sách đã mất hết do hỏa thiêu, tất cả kiểu dáng hình thức của các đơn hàng đều viết ra trên đó. Vậy mà ngay cả những gì ta vừa nói bà còn không nhớ nổi, làm sao có thể nhớ được hết hình thức kiểu dáng mà các khách hàng đã đặt cọc trước đó? Chẳng lẽ lần lượt mời từng người đến, hỏi lại từng người à?”

“Sổ sách bị mất, chuyện làm ăn của cửa hiệu trâm ngọc nhà bà vẫn thuận buồm xuôi gió như ngày trước, không có ai tới cửa làm khó dễ, trâm cũng được

đưa tới tay khách hàng đúng thời hạn, ngay cả loại trâm đặt hàng từ mười ngày trước cũng vẫn lấy được thành phẩm.”

Hắn khẽ gõ nhẹ lên án kỷ hai lần.

“Nếu không phải bà chủ Liễu có trí nhớ tốt, thì có nghĩa là trong tay bà vẫn còn sổ sách ghi chép.”

Giọng nói của Tô Nguyệt Cẩm vẫn nhẹ nhàng như trước, nét mặt vẫn lạnh lùng trong trẻo, nhưng chính cái dáng vẻ không đếm xỉa tới này mới khiến Liễu Hồng Ngọc sợ hãi đến mềm nhũn ngã xuống đất.

Tiện tay cầm một quyển sổ đưa lên, hắn ôn hòa nói tiếp: “Sổ sách bị đốt của bà chủ Liễu, chỗ này của ta cũng có một bản, không biết có giống bản của bà hay không?”

Nói xong thì tiện đường ném đi, quăng xuống dưới công đường. Về mặt Lâm Phương Tri cứng lại, ông tiến lên vài bước nhặt quyển sổ kia lên, dĩ nhiên...!!

“Vương Gia thứ tội, sổ sách của dân phụ đúng là bị hỏa thiêu, chỉ có điều những thứ quan trọng thế này trong cửa hàng đều có một bản khác dự phòng. Dân phụ bị lợi ích làm mê muội, nhận bạc của một vị đại gia, cho nên mới lên công đường bịa chuyện.”

Bà chỉ là một phụ nhân làm trâm, nếu không vì trượng phu mất sớm thì cũng chẳng đến nỗi phải xuất đầu lộ diện sống qua ngày.

Ai mà không yêu bạc, nhưng bà nào ngờ bạc nhận rồi lại phải dùng chính mạng mình để trả. Mặt Lâm Phương Tri trở nên trắng bệch, đầu tiên là hận phụ nhân này không hủy chứng cứ theo lời hắn nói, hai là quyển sách mà Tô Nguyệt Cẩm ném xuống này, đến một chữ cũng không có, rõ ràng là lừa bà ta thôi.

Đáng tiếc tiện nhân kia đã sợ chết khiếp luôn rồi, còn chưa làm sao đã khóc rống lên khai hết.

Tô Thiên Tuế thần nhiên nhìn về phía Lâm Phương Tri. “Sắc mặt thừa tướng hình như hơi khó coi nhỉ.”

Tâm trạng Lâm Phương Tri căng thẳng, ông miễn cưỡng cười nói. “Gần đây thần ngũ không được ngon giấc mà thôi, Vương Gia cơ trí, thực khiến chúng thần xấu hổ.”

Theo luật lệ Khánh Nguyên triều, người ngụy tạo bằng chứng dù tình tiết nghiêm trọng hay không đều phải chịu đánh ba mươi trượng. Liễu Hồng Ngọc bị kéo ra ngoài hành hình, cứ mỗi trượng vung ra là lại kêu rên gào khóc loạn trời, khiến La Quyên đứng đó cũng bị dọa tới mức run bắn cả người.

Từ đầu tới cuối, Đoan Thân Vương chưa từng hỏi nàng ta câu nào, nhưng hình ảnh trước mắt chính là kết cục tiếp theo của nàng ta. Quý rạp xuống đất, không đợi Tô Nguyệt Cẩm nói gì nàng ta đã há mồm hoảng loạn nói.

“Vương Gia khai ân, dân nữ nhận tội.”

La Quyên thú nhận chuyện mình nhận làm chứng giả không chút giấu diếm, nhưng cũng chỉ nói người cho nàng ta ngân lượng là một người đàn ông trung niên, mặc trang phục cẩm bào hào hoa phú quý. Còn hình dáng thế nào, do sắc trời tối quá, vì vậy nàng ta nhìn không rõ ràng, nhưng lệnh bài dặt trên lưng có viết một chữ “Lâm”.

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao ngày ấy khai thẩm nàng vẫn sợ hãi nhìn về phía Lâm Phương Tri.

Những việc nhỏ thế này tất nhiên Lâm Phương Tri sẽ phái người Lâm phủ đi, chỉ có điều họ Lâm ở Khánh Nguyên triều đầu chỉ có một mình lão, lời khai như vậy dù có khiến người ta nghi ngờ, nhưng cũng chẳng có nhiều giá trị.

Tô Tiêu Thiên Tuế ngược mắt nhìn lão ta.

“Họ Lâm? Vậy mà lại cùng họ với Thừa Tướng. Nhưng mà Lâm đại nhân xử sự quang minh lỗi lạc, đương nhiên sẽ không làm loại chuyện hèn thấp bậc này rồi.”

Quang minh lỗi lạc rồi lại đến thấp hèn, bị trào phúng một hồi như vậy, yết hầu Lâm Phương Tri lên xuống liên hồi, chấp tay đáp lại:

“Hạ quan vẫn luôn cần tuân bổn phận.” Tô Nguyệt Cẩm tán dương gật đầu. “Như vậy thì quá tốt, truyền Trương Mộc Sinh và Lưu Thủ Tài vào.”

Người tiền trang Bảo Thông vừa tiến vào, trước tiên đã thấy ngay Lâm Phương Tri đang đứng trước án kỷ. Lão khẽ liếc mắt thâm độc nhìn về phía hai người, khiến cho bọn họ cũng vô thức run lên.

Quách tiên sinh lấy hai bản sổ sách ra, để cho tất cả mọi người đều nhìn rõ rồi mới chậm rãi trình bày.

“Đây là sổ sách công khai và sổ ngầm của tiền trang và sòng bạc do bọn họ giao ra, chữ viết rõ ràng không hề cải biến. Vào chiều ngày 16 tháng 2, Thẩm Quát không hề mang bạc gửi vào tiền trang Bảo Thông. Dưới đây là lời khai của hai người họ, mời mấy vị đại nhân xem xét.”

Bản thân Quách tiên sinh là người không quan không chức, nhưng lại ở bên cạnh thánh thượng nhiều năm, phàm là chuyện có liên quan đến trọng án hoàng gia, tất cả đều do ông chấp bút ghi chép lại.

Cho nên độ tin cậy của hai cái vật chứng này không hề nhỏ chút nào. Tô Tiêu Thiên Tuế nhàn tản ngắm nghía hai kẻ đang quỳ phía dưới.

“Vu hại mệnh quan triều đình là tội lớn, ai đã sai khiến hai người, mượn gan hùm của ai?!”

Kinh đường mộc vang rầm một tiếng, chấn động đến mức tất cả quan chức dưới đường cũng phải giật nảy mình. Về mặt lười biếng chỉ có ba phần nghiêm túc kia, lại đủ khiến mọi người không ai dám nhìn gần. Lưu Thủ Tài run rẩy tiến lên, lắp bắp: “Tiểu nhân nhận chỉ thị của Lâm thừa tướng Lâm Phương Tri,

chuyển ba trăm ngàn lượng bạc trong sổ sách ngầm giá họa lên đầu Thẩm đại nhân.”

Ghi chú:

1. Minh Kính Cao Huyền: gương sáng treo cao, ý chỉ sự sáng suốt, công minh của quan tòa.

Chương 74

Gọi Cơm

“**T**o gan!” Người kia vừa dứt lời, Kiều Nghiêm Lệnh đã đứng lên. “Lâm đại nhân là thừa tướng cao quý, sao có thể làm chuyện xấu xa như vậy.” Trùng mắt nhìn Lưu Thủ Tài, ông đi về phía trước hai bước.

“Mấy ngày trước, người dám nói xấu Thẩm đại nhân, hôm nay lại muốn hãm hại Lâm đại nhân nữa sao? Người mau khai thật ra, là ai cho người lá gan lớn như vậy?!”

Kiều Nghiêm Lệnh quay lưng về phía công đường, vừa quát mắng vừa nhìn chăm chăm hai người kia, nếu như không có Tô Nguyệt Cẩm ở đó, chỉ e hắn đã đưa tay bóp cổ bọn họ luôn rồi. Hai tay chấp trước ngực, ông khom người nói với Tô Nguyệt Cẩm: “Vương gia minh giám, thường ngày Lâm đại nhân vẫn tận trung với cương vị công tác, từ trước đến nay hay qua lại thân thiết với triều thần. Mặc dù quan hệ với Thẩm đại nhân không tính là thân thiết nhưng cũng không cố ý vu hãm đẩy ông ấy vào chỗ chết.”

Kiều Nghiêm Lệnh và Lâm Phương Tri đều là cá mè một lứa, vừa mới nghe nói liên lụy đến sòng bạc đã rối loạn trận tuyến. Nếu không làm chuyện gì thì sao phải hoảng loạn đến vậy.

Tô thiên tuế thâm ý liếc ông ta một cái. “Kiều đại nhân nói đúng. Nhưng mà lời này nói hơi sớm thì phải, đâu phải chỉ vài câu giải thích là được. Kiều đại nhân muốn ra sức bảo vệ thì vẫn có cơ hội mà.”

Một câu hai nghĩa, Kiều Nghiêm Lệnh nghe xong mà cứng đờ cả mặt. “Hạ quan chỉ là, chỉ là...”

“Kiều đại nhân chỉ là trong lúc cấp bách mới nhất thời thất thố như vậy.”

Đột nhiên Lâm Phương Tri tiếp lời, trịnh trọng cúi người, chấp tay vái Tô Nguyệt Cẩm. “Hạ quan và Kiều đại nhân có quan hệ thân thiết, vừa rồi thất lễ, mong Vương gia lượng thứ.”

Thiên tuế nghe vậy thì cười khẽ. “Không sao, hai người đều là lão thần, chuyện nhỏ như vậy có gì mà phải trách hay không, chỉ cần không phải sai lầm lớn, bản vương đều sẽ thông cảm cho hai người.”

Xưa nay hấn đều xưng “ta”, nhưng bây giờ lại nói ra hai chữ “bản vương”, một là nói cho Lâm Phương Tri, ông ta phải có thái độ của một thần tử. Hai là không phân biệt lớn bé, là tội lớn không thể tha thứ, lại càng nhắc nhở ông ta, nếu như việc này có thật, chắc chắn dù ông có là lão thần đi nữa, ta cũng không bỏ qua cho ông, cũng không cần phải ở đó mà ỷ thế kẻ cả.

Ý tứ trong lời của Tô Nguyệt Cẩm, Lâm Phương Tri đều hiểu hết rõ ràng, vừa gật đầu xưng phải, vừa quay lại hỏi Lưu Thủ Tài: “Có câu “thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc”, nếu như hai vị nói bản quan cố ý vu oan cho Thẩm Quát thì không biết có thể đưa ra chứng cứ được không?” Chứng cứ đâu phải chỉ dựa vào hai cái miệng mà có thể nói thành.

Bằng chứng? Mặt của Trương Mộc Sinh và Lưu Thủ Tài tái nhợt. “Cũng không có bằng chứng gì.”

Thường ngày Lâm Phương Tri là người cẩn thận, dè dặt, bất kể chuyện lớn chuyện bé, hấn đều bí mật sai người đi dặn dò công việc cho người khác. Nếu không phải lần này sòng bạc xảy ra chuyện lớn, cần ông ta phải đích thân đứng ra giải quyết thì e là hai người này chẳng có phúc phận mà nhìn thấy ông ta.

Lâm Phương Tri hỏi lại: “Không có bằng chứng, vậy có người làm chứng không?” Lưu Thủ Tài dăm chiêu một lúc, run rẩy chỉ vào Trương Mộc Sinh: “Ngày đó, Trương quản sự cũng có mặt, ông ta, ông ta có thể làm chứng...”

Âm thanh càng ngày càng nhỏ, trong lòng hấn cũng hiểu, Trương Mộc Sinh quen biết với mình, cho dù ngày ấy hấn ta có mặt ở đó, thì lời nói của hấn ta cũng chẳng thể làm chứng được.

Trên mặt Lâm Phương Tri càng thêm đặc ý. “Nói miệng không có bằng chứng, việc gì cũng phải chú ý đến hai chữ chứng cứ. Vu hại mệnh quan triều đình là tội lớn, tốt nhất hai vị phải suy nghĩ thật kỹ rồi hãy nói, nếu không sẽ liên lụy đến tính mạng của già trẻ lớn bé trong nhà, cái mất còn nhiều hơn cái được.”

Câu “tính mạng già trẻ lớn bé trong nhà” mang hai tầng ý nghĩa, có cả ý uy hiếp ngầm. Hai người lên nhìn về phía công đường, nhất thời không thể nói thành câu. Sau khi hai người họ đi theo Tô Nguyệt Cẩm thì gia quyến trong phủ đều biến mất, ngoài Lâm Phương Tri thì không ai biết rõ địa chỉ của họ. Phong thư mà Lưu Thủ Tài cầm trong tay ướt đầm mồ hôi. Trong một lần sau khi Lâm Phương Tri rời đi thì vô ý đánh rơi trên đất, trong đó có bút tích ghi chép rõ ràng một số khoản tiền trong triều đình. Nhưng hiện nay...

Hấn liếc mắt nhìn ông ta đang làm như vô ý thưởng thức khóa trường mệnh trong tay, lại liếc nhìn bức thư ở trong tay lần nữa. Đó là khóa trường mệnh vẫn đeo trên cổ con trai hấn từ lúc đầy tháng, quả nhiên vợ con hấn đang nằm trong tay ông ta.

Công đường rơi vào tĩnh lặng, đến mức nếu như có cây kim rơi xuống thì cũng có thể nghe được âm thanh rõ ràng. Tô Nguyệt Cẩm ung dung ngồi giữa

công đường, còn dặn dò Quế Viên: “Gọi tiểu nhị của Duyệt Phong các đến, ta có việc dặn dò hẩn.”

Duyệt Phong các là quán rượu khá nổi danh ở kinh thành, bởi vì thức ăn rất ngon, không ít quý nhân và cả triều thần vẫn thường đến nơi đó để thưởng thức.

Lâm Phương Tri và Kiều Nghiêm Lệnh trao đổi ánh mắt với nhau, có chút lo âu. Chẳng lẽ hẩn biết được tin gì? Người của Duyệt Phong các chạy đến rất nhanh, hình như tiểu nhị cũng không ngờ mình sẽ bị dẫn đến đây, run lẩy bẩy quỳ gối dưới công đường, nói nhỏ: “Tiểu nhân họ Vương, tên Nhị Bảo, năm nay vừa tròn mười bảy tuổi. Thường ngày làm chân chạy việc ở trong các, đưa món ăn lên, cũng chưa từng ăn hối lộ, làm chuyện trái pháp luật ạ. Không biết lão gia cho gọi tiểu nhân đến là có chuyện gì cần dạy bảo?”

Tô thiên tuế cúi đầu nhìn hẩn, nghiêm nghị hỏi: “Trong bảng hiệu của quán có những món ăn nào? Báo tên mấy món lên đây.”

Mọi người đều không hiểu hàm ý bên trong, nhưng sau khi trải qua chuyện của Liễu Hồng Ngọc lúc trước, cũng biết bản lĩnh nói gần nói xa của vị thiên tuế gia này nên đều nghiêm nghị nhìn về phía tiểu nhị kia, chỉ lo sẽ bỏ sót gì đó.

Đáng thương cho tiểu nhị ca tự dung bị nhiều quan lớn nhìn chòng chọc như thế. Lần đầu tiên ngồi trên công đường kể hết tên các món ăn. Mồ hôi to bằng hạt đậu rỉ ra trên trán cứ nhỏ tòm tòm xuống đất từ lúc đi vào đến bây giờ vẫn còn chưa dừng lại. Tô thiên tuế chăm chú lắng nghe, sau đó cẩn thận gọi ba đĩa nhỏ món xào và một bát canh.

Rồi sau đó... Khóe miệng Kiều Nghiêm Lệnh co giật nhìn người nào đó tự nhiên thưởng thức hương vị ngọt ngào. “Vương gia, thứ cho hạ quan ngu dốt. Hạ quan thực sự không hiểu được những món ăn này có liên quan gì đến bản án.”

Ánh mắt bọn họ trợn to đến mức sắp phát sáng xanh lè mà cũng không nhìn ra ý tứ gì ẩn giấu bên trong. Tô thiên tuế ăn rất ngon miệng, nuốt nốt miếng rau xanh cuối cùng. “Bản quan có nói những thứ này liên quan đến vụ án khi nào?” Hẩn đói bụng thôi mà, nên gọi một ít thức ăn để ăn thôi. Nhìn từng gương mặt già nua xám như tro tàn dưới công đường, hẩn chặc lưỡi hít hà. Toàn người không chịu nổi sợ hãi.

Yên lặng lấy khăn lau miệng rồi nói với Quế Viên. “Dọn mâm đi, trên công đường cũng không thể tùy tiện quá mức.”

Bây giờ ngài mới nghĩ đến cái này à? Trong lòng Lâm Phương Tri hừ lạnh, vừa định quay qua chỗ khác, không ngờ lại gặp ngay cả người, bởi vì người lên dọn mâm là hai phụ nhân khoảng ngoài ba mươi tuổi, tướng mạo bình thường, búi tóc còn hơi rối, có vẻ như vừa trải qua một mệt mỏi. Quan trọng nhất là, hai người này chính là hai người nhà của Lưu Thủ Tài và Trương Mộc Sinh!!

Tô thiên tuế nhìn các nàng dặn dò: “Cái gì cần dọn thì dọn hết đi, đừng bỏ sót lại gì.”

Phụ nhân cúi đầu trả lời: “Vâng, vương gia, nên mang ra thì sẽ mang đi cả, không để lại gì đâu.”

Hai câu nói hỏi đáp có vẻ đơn giản, nhưng lại khiến Lưu Thủ Tài và Trương Mộc Sinh yên lòng hơn nhiều.

Trên công đường, thứ mang ra ngoài là mâm, nhưng ngoài kia, đó là cả gia quyến nhà bọn họ. Mà chuyện ăn cơm chỉ là thủ đoạn kéo dài thời gian để đi tìm người.

Sắc mặt Lâm Phương Tri tái nhợt, nhìn thấy Lưu Thủ Tài không còn do dự nữa, hắn đưa lên phong thư trong tay ra: “Trong tay tiểu nhân có một bức mật hàm do chính tay Lâm đại nhân viết, xin mời Vương gia xem qua.”

Chương 75

Đôi Lập

Sắc mặt Lâm Phương Tri tái đi ngay lập tức.

Người ta có câu, chủ nào hầu nấy, lão ta làm việc tàn nhẫn, kẻ dưới tay cũng không kém là bao. Lúc làm gì ông vẫn hay giữ miếng, kẻ dưới tay cũng bắt chước làm theo.

Lâm Phương Tri cũng không biết trong bức thư kia viết gì, chỉ hận mình cẩn thận đến mấy cũng có lần sơ sót, để Lưu Thủ Tài nắm được kẽ hở.

Phong thư được Quách tiên sinh chuyển lên công đường, mấy vị dự thỉnh phía dưới dù không nhìn thẳng, nhưng ánh mắt vẫn lén lút liếc về phía đó.

Tô thiên tuế đưa tay định mở trang giấy kia ra, vừa mới cầm lên đã cảm giác có bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về phía này, thế là hắn tiện tay đặt về chỗ cũ, mấy tiếng hít hơi lại dồn dập vang lên.

Hình như ai kia cảm thấy thú vị quá, cứ lộp đi lộp lại nhiều lần như vậy, mãi đến khi viền mắt của mấy ông già dưới kia khô rát, sắp chảy nước mắt đến nơi mới chậm rãi bỏ phong thư xuống án.

Vừa lúc Quế Viên công công không biết từ đâu quay lại, cúi xuống thì thầm với hắn vài câu. Hắn hơi gật đầu, cảm thông nói với họ:

“Ngồi mãi cũng mệt rồi, không bằng chúng ta đi ra ngoài chút đi.”

“...!!!”

Đi? Đi đâu?

Khi Trương Văn Quân tỉnh lại, nàng cảm giác hoa mắt chóng mặt, xây xẩm cả người, một cục bầm tím xuất hiện trên đỉnh đầu, dù không sờ vào cũng biết đã sưng u một cục.

Nàng ta không biết mình đã hôn mê bao lâu, nhưng khi vừa mở mắt ra, thấy khuôn mặt khiến cho người ta chán ghét của Thẩm Hành, có một thứ kích động dâng tràn muốn chạy đến xé nát cái khuôn mặt kia đi.

Mắt to trừng mắt nhỏ, nàng ta vô tội nói:

“Không biết Thẩm tiểu thư có ý gì? Tại sao lại bắt nhốt ta ở đây?”

Khi đó Thẩm Hành đang ngồi xếp bằng trước bàn ăn bên ngoài, thỉnh thoảng nghe người kia lên tiếng cũng sợ hãi ngần ra.

“Cô tỉnh rồi? Ta còn tưởng rằng phải kiếm thùng nước đá dội vào cho cô tỉnh đây.”

Cú đấm của mẹ nàng đúng là không hề nhẹ, khiến nàng ta hôn mê rờn rã suốt ba ngày, suýt chút nữa Đạo Đạo cũng xách nước vào đây. “Cô muốn tạt nước ta?”

Trương Văn Quân không tin nổi nhìn nàng.

“Chẳng lẽ Thẩm tiểu thư không biết ta đang mang thai sao? Cho dù Đoàn thân vương cung chiều cô, cũng không thể để cô tùy tiện bắt bớ người ta như vậy. Nếu Lâm gia biết được chuyện này, chắc chắn sẽ không để yên cho cô!”

Mang thai? Thẩm tiểu thư nhai nhai miếng xoài đi tới vài bước.

“Cô nói cái gói cô quán trên bụng đó sao? Yên tâm, ta đã cho người lấy xuống rồi, để ở sát vách kia kìa, rất cẩn thận.”

Cái gì?!!

Trương Văn Quân vô thức phủ tay lên bụng, quả nhiên trống trơn. Đúng là nàng ta không hề mang bầu đứa thứ hai, chỉ vì Nhiêu Lâm mang thai trước nàng ta một bước, lúc đó quá hoảng loạn, sợ mình sẽ bị đoạt mất vị trí, cho nên nàng ta mới mua chuộc đại phu giả bộ mang thai.

“Người biết từ lúc nào?”

Sau khi hốt hoảng, nàng ta bình tĩnh lại rất nhanh.

Lúc Lục Nhạn Hồi ra tay đánh nàng ta, bà không đắn đo một phút, có lẽ ngay lúc ấy họ đã biết nàng ta giả mang thai lâu rồi, còn việc dám bắt nàng ta đến đây trắng trợn như vậy, chắc chắn trong tay đã nắm được các nhược điểm đủ để khiến Lâm phủ hoang mang.

Thế nhưng bọn họ không biết rằng, trong tay nàng ta cũng nắm được nhược điểm của Lâm phủ, dù Lâm Phương Tri có tức giận thế nào, ông ta cũng không thể vứt bỏ quân cờ là nàng ta.

“Lúc nên biết thì tự nhiên sẽ biết thôi.” Thầm Hành nháy nháy mắt, “Trương Văn Quân này, suốt ngày cô phải ôm một cục bông tròn xoe như thế, cũng cục khổ ghê nha.”

“Cô bớt ở đó nói mát đi!” Bởi vì trong phòng này chỉ có hai người bọn họ, Trương Văn Quân cũng không buồn giả bộ.

“Ta biết vì sao cô bắt ta tới đây, nhưng nói cho cô biết, ta chẳng biết gì đâu, mà cho dù có biết, ta cũng không khai dù chỉ là một chữ. Còn vụ án của cha cô, không có chứng cứ thì cả đời này cũng đừng mong cô lật án lại được, Trương Văn Quân này còn chưa ngu đến mức tự đào mộ chôn mình.”

“Cô không ngốc, chỉ có ta đần mà thôi.”

Thầm Hành ngồi xồm xuống, nhìn thẳng vào mắt nàng ta.

“Thực ra ta vẫn không hiểu được, vì sao cô lại hận ta đến thế, hận đến mức nhất định phải dồn Thầm gia vào chỗ chết. Năm đó vừa mới đến kinh thành, trong nhóm các tiểu thư khuê các, ta chỉ giao hảo với một mình cô, bí mật gì cũng nói cho cô biết, tại sao cô lại đối xử với ta như vậy?”

Khi đó Trương Văn Quân vừa nhát gan vừa hướng nội, do xuất thân không cao, lúc nào cũng bị xa lánh ngồi một góc.

Nàng vẫn nhớ lần đầu tiên hai người gặp nhau, hôm đó là gia yến của lão phu nhân nhà Thị Lang Bộ Hộ. Nàng ta nói chuyện không cẩn thận bị mọi người chỉ trích, là nàng vươn tay ra giúp đỡ nàng ta.

Từ đó về sau, hai người đều ngồi ở góc tối nhất trong yến hội, dù hoàn toàn không hợp với những quan gia tiểu thư kia, nhưng cũng rất vui vẻ tự do tự tại.

Không biết từ lúc nào, khoảng cách ấy càng ngày càng kéo xa, bây giờ nghĩ lại, có lẽ cũng chỉ vì ba chữ kia: Lâm Hi Hòa!

“Hận cô?” Trương Văn Quân ngồi bệt trên mặt đất, cười khẽ.

“Sao ta lại hận cô chứ? Cùng xuất thân là con gái mệnh quan lục phẩm, ta có lý do gì phải hận cô đây? Ta chỉ căm ghét cô, ghét cay ghét đắng. Mỗi khi nhìn thấy cô thoải mái ra vào phủ Thừa tướng, ta vẫn thấy cực kì buồn nôn, bởi vì ta không hiểu nổi, một kẻ hèn mọn như cô, sao có thể trèo cao lên nhà như vậy được. Ta có thể thẳng thắn nói cho cô biết, từ lúc cô chưa tới Lâm phủ ta đã gặp Lâm Hi Hòa. Chàng ưu tú như vậy, dịu dàng đến thế, ta biết chàng thích tới Lưu Phương Các mua bút mực, cho nên ta vẫn lặng lẽ đứng chờ ở đó, chỉ để được liếc mắt nhìn chàng một cái từ xa. Thậm chí ta còn chưa từng có hy vọng xa vời tương lai sẽ trở thành thê tử của chàng. Nhưng sự xuất hiện của cô đã phá vỡ hoàn toàn tất cả những ý nghĩ của ta. Chàng yêu cô, còn muốn cưới cô làm thê tử.”

Thầm Hành chưa từng nghe Trương Văn Quân nói tới tình cảm của mình, cũng không biết người trong tim nàng chính là Lâm Hi Hòa. “Ngay từ lúc bắt

đầu, ta chưa từng giấu giếm bất cứ chuyện gì với cô, sau khi cô biết cũng không hề nói với ta về tình cảm của cô với Lâm Hi Hòa, lại còn động viên ta, cổ vũ ta theo đuổi tình yêu chân thật, không phải sao?”

Trương Văn Quân cười to đầy giễu cợt.

“Ta nên nói gì với cô đây hả Thẩm Hành? Có những lúc cô đúng là ngu xuẩn đến buồn cười vậy đó. Từ khi ta học viết chữ, từ đầu tiên ta học được chính là tôn ti. Nó dạy ta chuyện gì có thể làm, chuyện gì không được làm. Đứng trước địa vị và thân phận, cha cô có là cái quái gì, cô là gì kia chứ? Ta chỉ muốn xem chuyện cười của cô thôi, ta muốn xem cô trở thành trò cười trước mặt tất cả mọi người. Nhưng mà Lâm Hi Hòa lại ngốc đến mức muốn thành thân với cô, cô có biết khi cô vênh vang đắc ý cầm thiệp cưới đến khoe khoang trước mặt ta, suy nghĩ duy nhất của ta lúc đó là muốn tát cho cô vài cái không.”

“Chuyện mà người ta phải nằm mơ mấy đời cũng không dễ gì đạt được, cô lại dễ dàng nắm trên đầu ngón tay như vậy đấy. Cô không hề biết, đó chẳng khác gì đang đập lên tôn nghiêm của ta, là một thứ sỉ nhục, một kẻ huênh hoang nhìn ta từ trên cao xuống! Cô hiểu chưa?!”

Cảm xúc của Trương Văn Quân cực kì kích động, bàn tay siết chặt lại thành nắm. Khuôn mặt luôn luôn tỏ ra gầy yếu kia, giờ phút này lại phủ đầy âm u, cảm xúc đến ngiên răng ngiên lợi.

“Sao không nói nữa đi? Câm rồi? Hay cô nghĩ mình đã chiếm đoạt nam nhân của ta nên hổ thẹn trong lòng?”

Thẩm Hành yên lặng ngẩng mặt lên, khẽ thở dài. “Cô cả nghĩ quá rồi, ta chỉ đang suy nghĩ, ngày ấy lúc tới đưa thiệp cưới cho cô, ta có vênh vang đắc ý gì đâu, ta chỉ vui mừng mà thôi, ngày ấy, thực sự ta đã rất vui.”

Cái đó là trọng điểm à?! Trương Văn Quân suyét chút nữa thì tức đến ngất luôn. Thẩm Hành mỉm cười nhìn về phía nàng ta.

“Trương Văn Quân, thực ra cái cô quan tâm cũng không phải là Lâm Hi Hòa. Nói cách khác, điều cô quan tâm chỉ là quyền thế và địa vị mà mình hưởng tới mà thôi. Ta từng nghe một ông lão kể câu chuyện thế này. Ông ấy nói, khi thế gian này xuất hiện một người giàu có, mọi người cũng không hề đố kỵ, họ sẽ đứng từ xa nhìn sự xa hoa không gì sánh được này rồi cảm thán một câu: Mẹ kiếp.

Thế nhưng, nếu người bên cạnh mình đột nhiên trở nên tốt hơn, họ sẽ cảm thấy cực kỳ căm tức. Có những thời điểm chúng ta không chịu thừa nhận, chúng ta ghen tỵ chẳng qua chỉ là vì người bên cạnh mình đã thành công mà thôi. Cô thấy ta tiếp cận Lâm Hi Hòa thành công, vì lẽ đó mà cô đố kỵ. Cô cảm thấy nếu ta giả cho hẳn rồi sẽ đứng trên cô một bậc, nên cô căm ghét ta, hận ta, cũng là do vậy.”

Cùng một khởi điểm, xuất thân giống nhau, khi người ta càng ngày càng tiến gần đến cái mà mình kỳ vọng, mặc dù ngoài miệng mình vẫn nói chúc mừng, nhưng trong lòng thì cực kì tức giận.

Đây là bản tính con người, không hẳn là không tốt, chỉ có điều Trương Văn Quân đã trở nên cực đoan quá mức, cũng cố chấp quá nhiều.

“Cô nói bậy!! Ta mà phải đổ kị với cô sao? Ta bị điên sao? Cô có gì đâu? Sự vứt bỏ, cười nhạo, lạnh nhạt thờ ơ. Thảm Hành cô trở thành trò cười cho cả kinh thành chỉ sau một đêm, mà ta, đã thành công gả cho Lâm Hi Hòa, ngồi lên vị trí tiêu thiếp, còn cô có cái gì chứ?”

“Ta chẳng có cái gì cả.”

Thảm Hành nhìn nàng ta, nói từng từ một:

“Nhưng mà ta có hạnh phúc, bởi vì ta học được cách từ bỏ, mặc dù trải qua những chuyện như vậy, ta vẫn tin tưởng bầu trời trong xanh, mây màu trắng, và lòng người cũng trong sáng tựa như cơm gạo. Cô ngồi lên vị trí tiêu thiếp, nhưng những ngày tháng qua cô cũng đâu vui vẻ gì cho cam. Mỗi ngày đều lo sợ bất an, muốn bảo vệ địa vị của mình, đến mức không có đến một ngày thực sự được hưởng thụ cuộc sống. Có lẽ là do cách suy nghĩ khác nhau, ta cảm thấy cô như thế lại càng đáng thương hơn.”